

48. ČÍSLO/II. ROČNÍK

3,- Kč

27. LISTOPAD 1994

•PŘIPRAVUJTE SE SE MNOU!

Dongo (Como),
28. listopadu 1987
Sobota: začátek adventu

PŘIPRAVUJTE SE SE MNOU!

„Začněte toto období adventu se mnou, přemilí synové!

Ozáření mým neposkvrněným světlem, které se všude rozlévá jako červánky, ohlašující příchod Krista, připravte se všichni k radostnému přijetí Pána, jenž přichází.

Připravte se dobře na vánoce.

Připravte se se mnou k prožití liturgické památky jeho narození v míru, tichu, v rozehvělém očekávání.

V tomto čase přípravy ať vzroste vaše víra, zjasní se vaše naděje, zesílí láska, zvroucní vaše modlitba.

Připravte se se mnou na Ježíšův příchod, který se uskutečňuje denně v tajemství jeho skutečné přítomnosti v eucharistii a v podobě každého člověka, kterého potkáte.

Toto každodenní setkání s Ježíšem se má pro vás stát radostnými a ustavičnými

vánoce.

Otevřte své duše k přijetí daru jeho milosti a lásky. Otevřte dokořán brány svých srdcí a nabídněte mu pobyt v hře-jivé lásce, až přijde osobně, aby se daro-val každému z vás ve chvíli eucharistického přijímání.

Ať jsou vaše myslí osvíceny, abyste jej dovedli poznat pod křehkou a bolestnou podobou maličkých, chudých, nemocných, potřebných, hříšných, vzdálených, vyřazených na okraj společnosti, utlačených, pronásledovaných, umírajících.

Připravte se se mnou na jeho návrat ve slávě.

V této době musím připravit církev a celé lidstvo na jeho blízký a slavný návrat.

Proto bude moje přítomnost mezi vámi silnější a moje světlo ještě jasnější, jako když červánky dosáhnou svého vrcholu při východu slunce, které zaplaší ze světla veškeren stín noci.

Ať zmizí temná noc prohlašovaného popírání Boha a tvrdošíjného odporu proti jeho zákonu, abyste se připravili k přijetí

zářivého slunce Emanuela - Boha s námi.

Ať zmizí noc hříchu a nečistoty, abyste se připravili k přijetí Boha milosti a sva-tosti.

Ať zmizí noc nenávisť, sobectví a ne-spravedlnosti, abyste běželi vstříc Bohu lásky a pokoje.

Ať zmizí noc nevěry a pýchy, abyste se připravili na příchod Ježíše ve víře a pokoře.

Od nynějška uvidíte moje světlo sílit, až dosáhne svého vrcholného jasu, který se odzrcadlí v každé části země.

Čím více se všude rozšíří neposkvr-něné světlo vaší nebeské Matky, tím více budou církev a lidstvo připraveny na přijetí Pána, který přichází.“

Z „modré knihy“, kterou si mů-žete objednat na adrese:

Mariánské kněžské hnutí, Černochova ul. 7, 771 00 Olomouc.

HLAVNÍ PROMLUVA SV. OTCE PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI CHCEŠ-LI BÝT DOKONALÝ

1. Uskutečňování evangelních rad je často nazýváno „cestou k dokonalosti“ a stav Bohu zasvěceného života „stavem dokonalosti“. Tyto výrazy najdeme i v koncilní konstituci „Světlo národů“, zatímco koncilní dekret o obrodě řeholního života má název „Perfectae caritatis“ (dokonalá láska) a jeho námětem je „dosažení dokonalé lásky pomocí evangelních rad“.

CESTA K DOKONALOSTI znamená zřejmě dokonalost, kterou je třeba teprve dosáhnout, nikoliv dokonalost již dosaženou, jak to jasně vy-světluje sv. Tomáš Akvinský. Ti, kteří usilují o uplatňování evangel-ních rad se vůbec nedomnívají, že jsou již dokonalí. Uznávají, že i oni jsou hříšníci jako všichni lidé, avšak spasení, zachránění hříšníci. Cítí však též výrazněji, že jsou povoláni, aby usilovali o dokonalost, k t e r á v podstatě spočívá v lásce.

2. Nemůžeme zajisté zapomínat, že všichni křesťané jsou povoláni k dokonalosti. Na toto povolání poukazuje sám Ježíš Kristus: „Budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ Když II. vat. koncil pojednává o univerzálním povolání církve ke svatosti, učí, že taková svatost „se uskutečňuje rozličně u všech, kteří podle způsobu svého života sami směřují a nabádají druhé k dokonalosti v lásce“. Tato univerzálnost povolání ke svatosti však nevylučuje, aby někteří byli po-voláni k cestě dokonalosti obzvlášt-ním způsobem. Jak vypráví sv. Ma-touš, Ježíš se obrací se svou výzvou k bohatému mladíkovi těmito slovy: „Chceš-li být dokonalý“. Je to evan-gelní

zdroj pojmu „cesta k doko-nalosti“. Bohatý mladík se ptal Ježí-še, „co dobrého má konat“, a Ježíš mu v odpovědi vypočítal příkázání; VE CHVÍLI POVOLÁNÍ HO VŠAK VYBÍDL K DOKONALOSTI, JEŽ PŘESAHUJE RÁMEC PŘÍKÁZÁNÍ; vyzval mladíka, aby všeho zanechal a následoval ho. Dokonalost spočívá v bezvýhrad-ném darování se Kristu. V tomto smyslu cesta uplatňování evan-gelních rad je cestou k dokona-losti pro ty, kteří jsou k tomu povoláni.

3. Všimněme si ještě, že doko-nalost, navrhovaná Ježíšem bohatému mladíkovi, neznamená nějakou osobní újmu, nýbrž naopak oboha-cení. Ježíš vyzývá mladíka, aby se zřekl životního programu, ve kterém zaujímá značné místo starost o ma-jetek. Tím mu chce odhalit skuteč-nou hodnotu člověka jako osoby a ta se uskutečňuje darováním se jiným osobám, obzvláště pak velkodušným zasvěcením se Spasiteli. Můžeme te-dy říci, že evangelními radami vyža-dované skutečně a značné sebezápory nemají „odosobňující“ úči-nek, nýbrž jsou určeny k tomu, aby zdokonalily osobní život, což je pak účinkem nadpřirozené milosti, odpovídající t e m n e j š l e c h e t n ě j š í m a nehlubším snahám lidské bytos-ti. Sv. Tomáš Akvinský v tomto ohle-du mluví o „duchovní svobodě“ a o „duchovním vzrůstu“, čili o svobo-dě a růstu ducha.

4. Jaké jsou hlavní prvky svobo-dy a růstu, které evangelní rady při-nášejí tomu, jenž se jimi řídí?

Především je to vědomé úsilí o dokonalost víry. ODPOVĚD na vý-zvu „následuj mě“ a z toho vyplý-vající sebezápory VYŽADUJ VROUCÍ VÍRU V BOŽSKOU OSOBU KRISTOVU A NAPROSTOU DŮVĚRU V JEHO LÁSKU. Jedno i druhé musí na cestě k do-konalosti růst a sílit, aby dotyčný člověk nepodlehł těžkostem.

Nesmí chybět ani vědomé úsilí o dokonalou naději. Kristův poža-davek se promítá do vyhlídky na věčný život. Ti, kdo se zavazují k pl-nění evangelních rad, jsou povoláni k neotřesitelné a pevné naději, a to jak ve chvíli skládání slibů, tak i v celém následujícím životě. To jim umožní, aby uprostřed relativních a pomíjivých statků tohoto světa vydá-vali svědectví o nehynoucí hodnotě nebeských dober.

Plnění evangelních rad rozvíjí především úsilí o dokonalou lásku vůči Bohu. II. vat. koncil mluví o za-svěcení se plněním evangelních rad jako o darování se „nadě vše milo-vanému Bohu“. Je to i plnění první-ho příkázání: „Budeš milovat Boha, svého Pána, celým srdcem, celou myslí a vší silou.“ Bohu zasvěcený život se opravdově rozvíjí stálým prohlubováním tohoto daru, kterého se nám dostalo už od z a č á t k u a stále upřímnější a silnější láskou k trojjedinému Bohu; je to láska ke Kristu, povolávající k důvěrnému styku s ním, je to láska k Duchu sv., jenž žádá a pomáhá, abychom se plně otevřeli jeho vnuknutím a láska k Bohu Otcí, prvému původci a nejvyššímu cíli Bohu zasvěceného života. Dochází k tomu z e j m é n a

v modlitbě, ale také v CELÉM JEDNÁNÍ, jež tak získává rozhodně vertikální rozměr působením ctností, jež do člověka vlévá náboženství.

Je zřejmé, že víra, naděje a láska stále více probouzejí a zdůrazňují tužbu o dokonalou lásku k bližnímu, chápané jako rozšiřování se lásky k Bohu. Darování se nade vše milovanému Bohu zahrnuje v sobě i hlubokou bliženskou lásku, jež napodobováním Spasitelovy Lásky se chce stát co možná nejdokonalejší.

5. Pravda, že Bohu zasvěcený život je spojení s Kristem v Boží lásce, se vyjadřuje i některými základními hlubokými projevy a postoji, jež mají růst v celém dalším průběhu života. V hrubých rysech bychom je mohli označit takto: touha předávat všem lásku, jež přichází od Boha skrze Kristovo srdce, tedy uni-verzálnost lásky, kterou nelze zastavit přehradami lidského sobectví, jež vystupuje ve jménu rasy, národa, kulturní tradice, společenských či

náboženských podmínek atd; dále úsilí o laskavost a úctu vůči všem, zejména těm, jimiž se z lidského hlediska nejvíce pohrdá a kteří se nejvíce zanedbávají; projevy obzvláštní solidarity s chudými, pronásledovanými či oběťmi nespravedlnosti; pečlivá pomoc těm, kdo nejvíce trpí - dnes jsou to např. tělesné a duševně postižení, opuštění, vyhnanci atd; vydávání svědectví o pokorném a mírném srdci, jež nikoho neodsuzuje, odmítá veškerou pomstu a násilí a s radostí odpouští; dále je to vůle všude podporovat usmíření a přičiňovat se, aby byl přijímán evangelní dar pokoje; velkodušné úsilí ve všech apoštolských akcích, jejichž cílem je šířit Kristovo světlo a přinášet lidstvu spásu; konečně stálá modlitba na velké úmysly Sv. Otce a církve.

6. Jsou četné a rozlehlé oblasti, kde se dnes více než kdy jindy vyžaduje působení Bohu zasvěcených osob jako uplatňování Boží lásky konkrétními způsoby lidské solidarity. Možno říci, že tyto osoby v mnoha případech mohou

konat jen - z lidského hlediska - málo významné věci, anebo věci málo nápadné a nebudící velkou pozornost. I malé přínosy jsou však účinné, jsou-li plné opravdové lásky (a ta je skutečně velkou a mocnou věcí), především je-li to sama láska troj-jediného Boha vlítá církvi a světu. Bohu zasvěcené osoby jsou povolány, aby se staly takovými pokornými a věrnými spolupracovníky na šíření se církve ve světě a aby při-tom kráčeli cestou lásky.

Radio Vaticana,
9. 11. 1994

(zvýraznění textu redakce Světla)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

OPĚT JE TU ADVENT

Nevím zda si někdo všiml, které slůvko bylo dnes společně druhému čtení a úryvku z evangelia. Byl to pojem SRDCE. Připomeňme si obě věty. Pavel říká: Ať vám Bůh posilní srdce, abyste byli bezúhonní a svatí a mohli obstát, až přijde Ježíš...

A Ježíš sám nám před chvílí řekl: „Dejte si pozor, aby vaše srdce ne-byla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí, abyste mohli obstát...“

Chápeme jasně, že pojmem SRDCE zde není míněn sval, čerpa-jící krev, jako spíš nejhlubší jádro člověka, jeho osobnosti, jeho duše.

Ježíšova věta sleduje preventivní radu, čemu předcházet, jak si ucho-vat zdravé, svobodné srdce plné Bo-žího ducha. - (Např. lékaři konají různé besedy s lidmi, které mají preventivní charakter: jak žít, čeho se vyvarovat, aby nenastaly srdeční a cévní nemoci, které jsou ve statis-tikách stále na 1. místě v příčině úmrtí dnešních lidí.)

Pavlova věta z 2. čtení o srdci je poněkud jiná. Vystihuje spíš léčbu neboli terapii nemocného srdce. Bůh ať posilní Vaše srdce! Posilnit je třeba to, co je slabé, nemocné.

Víme, co znamená stimula-tor, posilovač srdce, znamenitý objev lé-kařské vědy. Dodává oslabenému srdci posilující impuls, který mu po-máhá k rovnoměrnější a spolehli-vější činnosti. Čas od času je třeba vyměnit baterie, stává se, že přístroj může i selhat, jako všechna lidská technika. Pak může dojít k vážným komplikacím.

V duchovním životě sám Bůh posiluje naše srdce. On je posilovač, který nikdy nesehlává. Život svého Božského Srdce

spojuje přímo s ne-mocnými srdci lidskými. Uspěcha-ný, nepravidelný tep, který nám vnucuje spěch naší doby, pomáhá usměrnit podle božsky vyrovnaného, pokojného rytmu vlastního SRDCE.

Začíná advent a každý, kdo to myslí vážně se svou vírou, může z dnešních výzev Božího slova při-jmout předsevzetí, tolik potřebná k tomu, aby se v našem životě vů-bec mohlo něco dít. Uvažujme a vyberme si. Sami jistě poznáme, kde nás „bota tlačí“.

Můžeme v adventě žít pomaleji. Nenechat se pohltnout spěchem. Ubrat na kvantitě, posilnit kvalitu všeho, co žijeme. Mnozí k tomu dospívají až po infarktu, ale to už bývá často jen z nouze ctnost. Je třeba předcházet těmto obtížím. Udělat si čas pro modlitbu. Přijít z uspěchaného času do pokojného, klidného, vyrovna-ného rytmu Kristova srdce, které uslyšíme pulzovat jen v tichu mod-litby a prodlévání s Ním. Modlitba umožňuje hlouběji zakoušet a žít všechno to, co obvykle jen povrchně přecházíme. Zpracovávat, posvěco-vat i drobné detaily života tváří v tvář Bohu. Kéž takových blaho-dárných chvil prožijeme v adventě co nejvíce.

Vážně musíme vzít i Ježíšova slova o nestřídmosti, opilství a sta-rostech o živobytí. Neříkejme, že ne-střídmost se nás netýká. Žijeme v době nadbytků. Naše tělo je ná-chylné k tomu, podléhat chuťovým, poživac-ným návykům. Půst, který Církev po staletí zdůrazňuje, bude stále více objevován a doceňován moderním člověkem jako nezbytné východisko. Askeze není překonaný pojem, naopak, vede k síle ducha. Kdo z nás může prohlásit, že má

zdravou životosprávu, že má všech-ny tělesné choutky zcela pod kon-trolou, že umožňuje střídmosti své-mu duchu, aby se projevoval svo-bodně a tvůrčím způsobem? Kdo z nás může říci, že v této oblasti nemá co zlepšit?

Dále si všimněme, že Ježíš staví do jedné řady starosti o živobytí s opilstvím a nestřídmostí. Je to až provokující a máme chuť se ptát, zda to není přehnané. Ne, je to bož-sky pravdivé. I ustaranost, pře-ce-nění pomíjivých zájmů je jakási opilost, ve které se člověk potácí v bludném kruhu, který nikam ne-vede. Mnozí víme, jak dovede člově-ka zcela pohltnout třeba stavba domku, a přitom tak málo energie věnuje té „stavbě na skále“, kterou je život z víry, duchovní pevnost rodiny, vlastního charakteru, mezilidských vztahů apod.

I teď na konci úvahy můžeme říci, že zatím to vše byla jen slova. Ostatní je tajemnou záležitostí mezi Bohem a tebou, mezi jeho milostí a tvou odvahou závazně mu odpově-dět. Do této oblasti nikdo jiný ne-vidí, než jen On a člověk sám. Volání Boží se jistě dá zahlušit nebo sa-botovat. Nedej, Pane, aby se něco takového stalo. Abychom, jak říkáš, všemu tomu, co má přijít, mohli uniknout a obstát před Tebou, Sy-nem člověka,
Josef Hrdlička

PANNA MARIA NA CHLUMKU

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 27. listopad	-	1. čt.: Jer 33,14-16 Ž 25(24),4-5ab.8-9.10+14 odp.: 1b 2. čt.: 1Sol 3,12-4,2 Ev.: Lk 21,25-28.34-36
1. neděle adventní		
Pondělí 28. listopad	-	1. čt.: Iz 2,1-5 Ž 121,1-2.3-4a.(4b-5.6-7.)8-9 odp.: 1 Ev.: Mt 8,5-11
ferie		
Úterý 29. listopad	-	1. čt.: Iz 11,1-10 Ž 71,2.7-8.12-13.17 odp.: srv. 7 Ev.: Lk 10,21-24
ferie		
Středa 30. listopad	-	1. čt.: Řím 10,9-18 Ž 19(18),2-3.4-5 odp.: Řím 10,18b Ev.: Mt 4,18-22
svátek sv. Ondřeje		
Čtvrtek 1. prosinec	-	1. čt.: Iz 26,1-6 Ž 117,1+8-9.19-21.25-27a odp.: 26a Ev.: Mt 7,21.24-27
nez. pam. sv. Edmunda Kampiána		
Pátek 2. prosinec	-	1. čt.: Iz 29,17-24 Ž 26,1.4.13-14 odp.: 1a Ev.: Mt 9,27-31
ferie		
Sobota 3. prosinec	-	1. čt.: Iz 30,19-21.23-26 Ž 146,1-2.3-4.5-6 odp.: Iz 30,18 Ev.: Mt 9,35-10,1.5-8
pam. sv. Františka Xaverského		

BREVIÁŘ PRO LAIKY

<i>Uvedení do první modlitby dne</i>	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	27.11.	28.11.	29.11.	30.11.	1.12.	2.12.	3.12.
Antifona	42	42	42	1673	42	42	1722
Žalm	786	786	783	786	786	786	783

Ranní chvály

Hymnus	42	42	42	1598	42	42	1723
Antifony	46	828	843	1599	874	890	906
Žalmy	813	828	843	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	46	50	54	1599	60	63	1724
Antifona k Zach. kantiku	47	51	54	1600	1601	64	1724
Prosby	47	51	54	1675	60	64	1724
Záv. modlitba	48	51	55	1600	1601	64	1602

Modlitba během dne:

Hymnus	43	43	43	43	43	43	43
Antifony	44	44	44	44	44	44	44
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	48	52	55	1676	61	64	67
Záv. modlitba	48	51	55	1600	61	64	67

Nešpory:

	SO							
Hymnus	41	41	41	41	1598	41	41	41
Antifony	45	49	838	853	1600	884	900	68
Žalmy	808	823	838	853	1678	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	45	49	53	56	1600	62	65	69
Ant. ke kant. P.M.	45	50	53	56	1601	1602	65	69
Prosby	46	50	53	56	1681	63	66	69
Záv. modlitba	48	48	51	55	1600	1601	64	71

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Jan Král

LISTOPAD

*Za duše nejen
na dušičky
v srdcích ať hoří
proseb svíčky
za mrtvé
co máš
rád*

*Pomysli jsou jich
velké řady
kteří se k tobě
upírají
prosebných
očí
dav*

*Za hrob nás váže
k duším láska
zítra už pomník
bude hlásat
za mrtvé
množil
vklad*

*Soucité slzy
tvoji něhy
budou ti Bohem
odměněny
až půjdeš
pro svět
spát*

JEDEN Z BUDITELSKÝCH KNĚŽÍ

V období národního obrození se značně rozšířil okruh katolických kněží, kteří se výrazně projeví jako neohrožení obránci českého jazyka, pěstitelé českých dějin, české poezie a prózy. S velkým zájmem sledovali a podporovali český život a jejich fa-ry se staly ohnisky vlasteneckého ruchu. Vzpomeňme faru P. A. Marka v Libuni, K. A. Vinařického v Kování, A. J. Puchmajera v Radnicích, V. Nejedlého v Mirošově u Žebráku, J. Böhma v Hrabyni u Opavy, J. V. Kamarýta v Klokotech, F. Da-neše v Peruci, J. L. Zieglera v Do-branech, F. R. Bezděky v Písku, F. J. Slámy v Prachaticích atd. Kněží obětavě pomáhali v práci osvětové, školské, filozofické, působili k zakládání čtenářských a vzdělávacích spolků, knihoven, čítáren, hudebních, pěveckých a divadelních kroužků, překládali náboženské knihy, slovníky, liturgické a jiné příručky.

Do této řady buditelských kněží patřil i P. Vojtěch Hlinka, umělec-kým jménem František Pravda, je-den z významných českých povíd-kářů, jehož 90. výročí úmrtí si dne 8. prosince t. r. připomínáme (1904). Pocházel ze starého selského rodu z Nekrasína u Jindřichova Hradce. Gymnázium vystudoval v okresním

městě, filozofii v Praze. Bohoslovec-kou fakultu absolvoval ve Vídni, kde se v něm probudilo národní vědomí, dosud potlačované německými ško-lami. Po roce přešel do pražského semináře, zdokonaloval se v češtině a v literárním kroužku se seznamoval s národními snahami českých vlastenců.

Po vysvěcení působil řadu let v Kvílicích u Slaného jako kaplan, později jako správce v pražském ústavu slepců. Od roku 1847 se vě-noval vychovatelské práci ve šlech-tické rodině v Hrádku u Sušice. Tam měl možnost plně rozvinout své literární schopnosti. Jeho povídky, převážně čerpané z vesnického pro-středí, výstižně ukazovaly charakte-ristické rysy lidí, kteří se řídili kře-sťanskou morálkou a svou pracovi-tostí, slušností, ochotou pomáhat druhým se stali příkladem ve svém okolí. Nebezpečí spatřoval v opuštění starých přísných mravů. Stavěl proti sobě tehdejší velké město s morální nezávaností, svobodomyšlností a ci-tovým chladem, a hodnoty venkov-ského světa, v němž se udržovalo národní citění a dobré mezilidské vztahy.

Historicky vývojový význam má především jeho raná tvorba, shrnutá do pěti svazků Povídek z kraje (1851 - 1853). V povídkách David a Jona-than,

Fabrika v Postupově se vyja-dřuje k léčení sociálních neduhů. Po roce 1877 vydává dvanáctisvazkové dílo pod názvem Sebrané povídky. Zájem se projevil o Matku studentů, Krejčí Fortunát, Vávra kuřák a po-vídku z kněžského života. Pravda přispíval do celé řady časopisů, ze-jména do Blahosvětu, Vlasti, Lumíra, Poutníka, Opavského besedníku, Obra-zů života aj. Rovněž psal do teh-dejších almanachů a kalendářů, vydal i tři svazky divadelních her pro děti.

Pro své převážné zaměření na venkovskou tematiku je František Pravda často přirovnáván k J. Š. Baarovi, B. Němcové a J. K. Tylvi. Umělecký realismus pronikal do sou-dobé tvorby. Domek v Hrádku u Sušice, ve kterém dlouhá léta by-děl a pracoval, stal se místem mnohých setkání českých literátů. Zde tříbili své názory a vzájemně se povzbuzovali. Když tento ušlechtilý kněz, pilný literát a buditel zemřel ve svých 87 letech, byl pohřben u zdouňského kostelíčku nedaleko Hrádku. Dům, kde žil, byl označen pamětní deskou.

Stanislav Zeman

POSÁNÍ ORLA DNES

Když jsem byl jakožto vzdělavatel Orla ve Frenštátě požádán, abych napsal o poslání tohoto společenství, upozornil jsem na duchovní poslání Orla v současné společnosti jako zá-sadní prioritu a rozlišovací znamení mezi ostatními spolky.

I když Orel ztratil adjektivum ka-tolický vzhledem k pluralitní společ-nosti, ve které žijeme, neznamená to, že se své katolicity má vzdát. Právě naopak, dnes více než kdy jindy ji musí rozvíjet a hledat.

Víme, že člověk je psychofyzická jednota těla a duše a všechny spol-ky se většinou zaměřují pouze na tělesnou stránku. Staví se také pou-ze na humanisticko-etických zákla-dech, vytváření živého společenství lidí, kteří si pomáhají a rozvíjejí své lidské vlastnosti jako je čest, cha-rakter, odvaha, vzájemná pomoc, smysl pro oběť, jak to vnímáme ve skautu, ale to je stále málo.

Orel vznikl proto, že postavil své základy na Bohu a začal pracovat také v oblasti náboženského a du-chovního vzdělávání. Právě pro to byli jeho členové perzekuováni nej-dříve a organizace zničeny rovněž. Bylo by velice prospěšné číst myš-lenky takových osobností, jakou byl salesián kardinál Štěpán Trochta a mnozí další.

Dnes více než kdy jindy je třeba

znovu obnovovat duchovní rozměr člověka, protože do oblasti lidské psychiky a uvažování proniká veliké množství různých směrů a vlivů, křesťanství většinou velmi vzdá-le-ných.

Jelikož existuje veliké množství fit-center, tělovýchovných organizací často velmi přitažlivých pro mladého člověka, vzniká zde potřeba zaměře-ní činnosti Orla na duchovní oblast, a to křesťansky zaměřenou.

Pouze společenství hluboce žijící z Boha, kde dochází k otevírání se skrze opravdovou hlubokou modlit-bu, zcela nesrovnatelnou s východ-ními meditačními praktikami, dává naději stálého pomalého otevírání se a nacházení spřízněných duší.

Často je slyšet stížnosti na mlá-dež a její nezáměr právě o Orla. Je pochopitelné, že v tomto množství různých pohledů a názorů a také tím, že na rozdíl například od mno-hem známějšího Sokola o Orlu málo-kdo ví, je zde nutná stálá a vytrvalá práce zvláště v duchovní oblasti. Pochopitelně se práce ve společen-ství bude rozvíjet na obou rovinách, budou se pořádat turnaje v různých sportech, je možno vést tělocvičný oddíl, konat pod hlavičkou Orla nej-různější výlety a poutě.

Mohl bych zde uvést hodně akcí,

kteří byly v naší farnosti vykonány. Děkujeme Bohu a všem nemnohým nadšeným duším za vzorné opravou-nou a udržovanou Orlovnu, která slouží celému městu i po stránce společenské.

Jakožto vzdělavatel si musím klást stále otázku, jakým způsobem je možno dnes práci v Orlu rozvíjet. Jistěže je nejdůležitější inspirace na-čerpaná například na mohutných Orelských poutích na svatém Hostý-ně nebo při setkání se členy pracujících jednot, kde nechybějí ani mladí.

Vedle informovanosti je třeba především žít v úzkém společenství s farností a hlubokým duchovním životem. Toto byla vždy jasná prio-rita Orelských jednot, které byly při-tažlivé svým duchovním životem. Společenství Orla byla také vždy blízká a milá úcta k Panně Marii, což znamená vždy opravdovou a čistou autenticitu. I když půjde o cestu a postup nesmírně pomalý a bude se nám zdát, že stojíme na místě a ztrácíme, vytrvejme. Historie nás neustále učí, že může obstát jen to, co mělo hluboké kořeny. A ruku na srdce: neztratilo se z našich řad

i přes příkladný heroismus a nád-herne svědectví většiny Orlů po tra-gickém únoru 1948 přece jen i dost nepevných?

Budeme-li žít v lásce a pracovat

☉ neúnavně, začnou se přidávat další. Je třeba umět se zbavovat jakékoliv malomyslnosti a skepse. Mladí lidé jsou velice kritičtí a nároční a hle-dají. Nikdy je nikam nebudeme pře-mlouvat, ale můžeme jim ukázat, že dokážeme s Pánem velké věci. Z vlastní zkušenosti vím, že pokud není člověk úplně tupý a líný, do-káže se i zastydět a pohnout. Trvá to někdy celá léta, protože ve většině případů bývají největší brzdou vlast-ní rodiče, kteří si činí na dítě nárok, ale nic není

nemožného.

Pusťme se jednoduše do toho, konejme přednášky, biblická společ-čenství, besedy, kulturní akce, spor-tovní akce a opusťme domácí bačko-ry a hlavně televizi. Objednejme au-tobus a jeďme na Hostýn a další poutní místa. Orel je jedinou společ-ností, ve které vidím budoucnost, ty ostatní jsou pro své liberalistické za-měření již hodně vzdáleny Bohu, Církvi a natož Panně Marii. Až nám bude smutno z momentálního nepo-chopení,

zazpívejme si „Vzhůru Orle slovanský“.

P. Petr Dokládál

VĚŘÍM V TĚLA VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT VĚČNÝ...

Výňatek z dopisu římské kon-gregace pro otázky víry všem biskupům světa, obsahující pod-statné body učení církve o po-sledních věcech člověka. (Z 14. července 1979 - podepsáno kard. Šeperem)

1. Církev věří ve vzkříšení mrtvých.

2. Církev chápe toto vzkříšení tak, že bude k životu probuzen celý člověk. Pro vyvolené je to vlastně rozšíření zmrtvýchvstání Kristova na všechny lidi.

3. Církev pevně věří v existenci a další trvání po smrti onoho základ-ního duchovního principu v člověku, který je vybaven vědomím a vůlí, takže lidské „Já“ dále trvá. Aby označila tento duchovní princip, používá církev termínu „duše“, kte-rýžto termín je pevně z a k o t v e n v Písmě svatém i v tradici. Ačkoliv si je církev vědoma, že tento termín má v Písmě sv. různé významy, za-stává přesto názor, že není žádného podstatného důvodu, aby ho za-mítla, protože určitý slovní výraz je prostě potřebný jako opora víry kře-sťanů.

4. Církev odmítá všechny způ-soby

myšlení a řeči, jimiž by mod-litby, pohřební obřady a úcta k ze-snulým ztrácely svůj smysl a staly se nesrozumitelnými.

5. Církev očekává podle Písma svatého „příchod našeho Pána Ježíše Krista v plné slávě“, kterýžto příchod však podle její víry je nutno odlišovat od situace člověka bezpro-středně po smrti.

6. Církev nepřipouští ve svém učení o osudu člověka po smrti žád-ný výklad, který by narušil význam Nanebevzetí P. Marie, totiž že tělesné oslavení nejsvětější Panny je před-obrazem onoho oslavení, které je určeno všem vyvoleným.

7. Církev věří - přičemž se opírá o Nový zákon a tradici - ve věčnou blaženost spravedlivých, kteří bu-dou jednou žít s Kristem. Rovněž vě-ří, že věčný trest stihne hříšníka tím, že bude zbaven pohledu na Bo-ha, a že působení trestu zachvátí celou bytost hříšníkova. Co se pak týká vyvolených, církev věří, že před tím, než budou moci patřit na Boha, bude provedena očista, která bude zcela odlišná od trestu zavržených. Tak smýšlí církev, mluví-li o peklu a očistci.

Ani svatá písma, ani teologové nám

nepodávají dostatek světla, abychom mohli správně popsat život po smrti. Křesťané se musí pevně držet těchto obou základních bodů: Zaprvé musí věřit v zásadní trvání - v síle Ducha svatého - současného života v Kristu a také v životě budoucím (Neboť láska je zákonem říše Boží, a láska, kterou jsme pro-kazovali na zemi, bude měřítkem pro účast na slávě Boží v nebi). Za druhé si musíme jasně uvědomit, že se naše situace mezi s o u č a s n ý m a budoucím životem zásadně změní, protože řád víry bude vystřídán řádem lásky a světla. Budeme pře-bývat v Kristu a patřit na Boha (1 Jan 3,2). V těchto zaslíbeních a v těchto podivných tajemstvích tkví hlavně naše naděje. I když síla naší představivosti tam dosáhnout nemů-že, přece tam může dosáhnout naše srdce svou vlastní silou.

Hedwigsblatt, přel. F. M.

JAN, HLAS VOLAJÍCÍHO NA POUŠTI

Když se narodil, bylo rodičům a všem příbuzným řečeno, že z jeho narození se budou mnozí radovat. Narodil se podivuhodně, jeho pří-chod byl obestřen tajemstvím, takže mnozí se ptali, čím toto dítě bude. Lidé byli v očekávání a se zájmem pozorovali, co Jan učiní. Když do-spěl, odešel na poušť. Mnozí se asi ptali, co tu hledá, proč odchází do pustého kraje. Mysleli, si, že by měl jít mezi lid a promluvit třeba o svát-cích v Jeruzalémě. Aby Jan mohl opravdu promluvit pravdivé slovo, nemohl jít hned mezi lid, protože by mu

neprospěl. Nejprve musel při-pravit sebe sama na přicházející den spásy. Tady se učil tichu před Bohem. Žil tu přísným asketickým životem. To proto, aby tělo bylo po-slušné ducha. Nedopřával tělu po-hodlí, aby ho neodvádělo od pocho-pení svého poslání. Tímto životem učinil duši otevřenou k naslouchání a tělo připravené ke službě. Mnozí se však takovému jednání posmí-vali. S posměchem říkali o Janovi, že je blázen. Proč přišel na poušť, co tu hledá, proč takto žije? Jan často o sobě slyšel mluvit s posměchem. Protože byl

člověk jako každý jiný, posměch ho boel a trápil. Bolelo ho, když o něm mluvili jako o bláznovi. Bylo to období zkoušky, zda Jan ob stojí, zda skutečně bude hlas-a-telem pro čas navštívení. Jan vy-držel. Cítil, že musí Boha více po-slouchat než člověka. Když se v modlitbách ptal, co má dělat, bylo mu řečeno, aby vydržel, že čas pří-chodu je blízky. Za nějaký čas k ně-mu přicházeli lidé z celého kraje. Cítili, že Jan je někdo jiný - nežije v zajetí hříchu a není proniknutý pýchou a zároveň rozporuplností. Poznali, že z

něho vyzařuje cosi Bo-žího, co dávalo jistotu. Lidé chvátali k Janovi, aby dal jejich životu novou naději. Nyní teprve mohl promluvit. Z ticha, které prožil v Boží přítomnosti, se zrodily perly. Plný svatého zápalu volal všechny k obrácení. Přál si, aby se odvrátili ode všech nicotných model a přiklonili se k to-mu, který jediný dává naději. Volá je, aby se odvrátili ode všech mo-del, aby už nechodili bludnými ces-tami, ale šli jen k Bohu, protože jen ten je věrný. na znamení toho, že se skutečně chtějí dát novou cestou, mají vstoupit do Jordánu, aby přijali křest pokání. Protože dobře na-slouchal Bohu, dokázal přinést skutečné slovo pravdy. Nebylo to slovo líbivé, ale pravdivé. Dokázal říci pyšným, že strom, který nenese ovoce, bude vyřazen, neboť sekera je už přilo-žena ke kořeni stromu. Přinesl i slo-vo naděje těm, kteří se vydali bludnou cestou. Lidem různých stavů dovedl bez zamlčení sdělit, co mají dělat a čeho se naopak vyvarovat. Lidé, kteří sem přišli s poctivými úmysly, vycítili, že z tohoto muže promlouvá Bůh, že v prostředí, ve kterém žije, je Boží přebývání. Ti, kteří hledali pravdu a očekávali pří-chod Mesiášův více než ostatní, rozhodli se, že tu zůstanou. Měli po-cit, že tady někde začne Boží navští-vení. Za nějaký čas přichází další zkouška Janova života.

Ještě před nedávnem o něm pochybovali a říkali o něm, že je blá-zen, a nyní jdou za ním s otázkou, zda je Mesiáš. Bylo to veliké poku-šení.

Kdyby řekl že je, pak by mu leh-ce uvěřili, vždyť někteří ho za Me-siáše už považovali. Kdyby řekl, že je Mesiáš, přestal by již být proro-kem, ale stal by se lžiprorokem. V té chvíli by přestal být svítlnou, která vydává světlo, neboť by ji uhasil vítr pýchy. Přestal by být hlasem, neboť slovo by skrze něj nemohlo promluvit. Jan dobře věděl, kým je a pro jaký čas přišel. Věděl, že je hla-sem volajícím na poušti, hlasem, který má posloužit slovu.

Vyznal a nezapřel. Jestliže jiné vedl k pravdivému postoji, sám ho musel mít také. Bez pokory by se Boží povolání vytratilo. O sobě říká: „Jsem hlas volajícího na poušti, urovnejte cestu Páně.“ Ví, že jako prorok křtí křtem pokání, vybízí k očekávání, ale že přijde ten, který bude křtít Duchem svatým a ohněm. Necítil se ani být hoden rozvázat řemínek u jeho obu-vi. Jan prošel dobře oběma zkouškami, protože byl skutečným Božím služebníkem, ochotným naslouchat Bohu. Věděl, že od Boha dostal povolání, které má proměnit v poslání. Proto se nenechá zdeptat pohodl-nými slovy, ani slávou, která mu nepatří.

Nenechá si vzít veliké obda-rování, ale nechce ani to, co mu nepatří, protože to není z pravdy.

Po této zkoušce přichází setkání. Poznává Ježíše, protože mu bylo dáno poznat ho, vždyť pro tuto chvíli přišel. Od Boha dostává poslání, stává se hlasem, proto poznává to-ho, který je Slovem. Hlas bez Slova nemůže být. Jan poznává toho, kte-rý ho povolal a nyní dává smysl jeho konání. Bez Ježíše, bez Vykupitele by nemělo smysl odříkání, vybízení k pokání, všechna ta námaha, kte-rou podstoupil. Bez Vykupitele by platilo - jezme, pijme, veselme se, neboť život je krátký. Jan nemohl být Vykupitelem, protože jeho poslání bylo určeno pro tuto dobu pří-chodu. Protože své poslání vzal opravdově, vzal ho jako Boží rozkaz, vyrostl v tom, kterého ohlašoval. Prošel dvěma zkouškami a osvědčil se jako věrný služebník. Vírou pře-mohl výsměch a pohrdání. Víra mu pomohla, že viděl správně, že nesáhl po slávě, jež mu nepatřila. Jan vy-rostl ve Světle a síle Příchozího. Bez něho by jeho život postrádal naději. Ježíš, který vstupuje do Jordánu a nechává se od Jana pokřtít, tento křest vlastně nepotřebuje, protože nepotřebuje dělat pokání, ale uzná-vá vše, čím prošel Jan, proroci a všichni lidé Bohem osvícení Staré úmluvy. Ježíš uznává Starý zákon jako adventní dobu. Jan nemůže Ježíše následovat, protože k tomu už nemá obdarování. Uzavírá Starý zákon a ukazuje na toho, který vy-tváří Nový zákon. Jako Mojžíš vyvedl svůj lid z Egypta, provedl ho pouští, ale umírá před branami Izraele, tak i Jan ukazuje na Beránka, ale jeho učedníkem se stát nemůže. Jeho poselství je na čas, ale v Ježíši do-stává hodnotu věčnou. Těm svým učedníkům, kteří chtějí jít za Ježíšem to jen doporučuje, protože u ně-ho naleznou slova věčného života. Opět dokazuje pravost svého půso-bení, když nevázal své učedníky na svou osobu, ale k Mesiášovi, který jediný je mohl uvést do všeliké prav-dy. Ježíš dal Janovu hlasu smysl, protože On byl Slovo. potřebuje hlas, ale hlas bez slova by neměl smysl. Hlas poslouží slovu a tak dá všemu smysl a řád.

Po této události se cesty obou rozdělují. Jan má dovršit a naplnit své dílo, zatímco Ježíš prochází svou vlastní a přináší slovem i činem uzdravení. Ještě na konci svého ži-vota má projít Jan jednou zkouš-kou. Za to, že byl nesmlouvavý ke zlu a k jeho strůjcům, lidem pýchy, dostal se do vězení. Uvěznili ho, pro-tože dokázal říci králi i královně pravdu. Dokázal jim říci, že i pro ně platí Boží přikázání a jejich naplnění

jim přinese odsouzení. Z vězení sle-duje Ježíšovu činnost. Od svých učedníků si nechává všechno vyprá-vět. Mnohé však mu není jasné. Proč Ježíš, který má obnovit davi-dovskou říši, nepotrestá všechny zlé a špatné. Proč nevyužije svoji moc a nepotrestá zpupnost a hříchy po-hanů. Proč nevyžene pokrytecké vůdce národa a nedá národu oprav-dové muže, kteří by vedli správným způsobem lid k Bohu. Proč neučiní z tohoto odstraněného národa opět slavný lid. Proč už konečně neod-straní zlo a hříchy ze světa? Možná ještě mnoho jiných myšlenek vířilo v Janově hlavě.

Pochopme ho. On stál na vrcholu svého života. Jako každý člověk, i on toužil po určitém uznání a ocenění. A najednou vězení. Jan jako by Bo-hu vyčítá, proč to všechno na něho dopustil. Jako člověk cítí se slabý a vyčerpaný. Je příliš toho, co musel vidět a vytrpět. Do jeho mysli se vkrádají pochybnosti, zdali ten, kte-rého ohlašoval, je skutečně Mesiáš. Posílá své učedníky s otázkou: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Jan, veliký muž a pro-rok prožívá v této chvíli svou krizi. Ježíš to však chápe. Vždyť přišel proto, aby všem přinesl uzdravení. Jeho království však není světské, ale je duchovní povahy. Hříšníkům vrací nevinnost, nepřátele usmíruje, zbloudilé přivádí na správnou cestu a z učedníků dělá apoštoly. I Jan, který ohlašoval Ježíšův příchod, potřebuje tohoto Mesiáše. I on potřebuje Vykupitele, který by mu pomohl nést jeho břímě. I Jan, tak silný muž a veliký prorok, potřebuje Vykupitele, který by ho zbavil všech pochybností. I Jan potřebuje Vyku-pitele, který by ho přivedl k věč-nosti.

P. Stanislav Forst

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ SE JIŽ USKUTEČŇUJE MEZI NÁMI

1. Boží láska pracuje daleko za hranicemi lidskými, a to je důvod, proč jsme vyzýváni, abychom otevřeli své srdce a neustále měli účast na této lásce, kterou nalézáme v eu-charistii.

Eucharistie je projev Boží lásky, která sestupuje do hlubin naší by-tosti a léčí nás. Důležité je zůstat otevřený této lásce, která sytí. Teore-tický ateismus popírá Boha, ale prakticky je v každém z nás. Známe Boha, ale vzdorujeme mu, protože je nám nepohodlný, protože naše já a On nejsou zajedno. Jsme voláni setrvávat ve stavu očekávání a zod-povědnosti vůči Bohu. Jsme v ne-bezpečí, že budeme Boha hledat tam, kde není. Například v budoucnosti, v oblacích, v naší fantazii, a jsme ne-schopni rozpoznat jeho přítomnost v nás, v našem každodenním životě.

Co se týče čekání na Ježíše, je jediný správný přístup: zůstat bdělí! Ježíš řekl, že ani on neví, kterého dne se vrátí. Ježíš však přijde stejně jako jaro: zevnitř. Skutečně, právě teď se účastníme věčnosti, Hostiny Beránkovy. Náš pozemský život je poutí víry, která vede k životu ve stálé přítomnosti Boží, k živému vztahu k Bohu, jak tomu bylo u Marie. Bohu není nic nemožné. On vniká do našich zavřených hro-bů, aby nás vedl ke vzkříšení. Musí-me zůstat bdělí. Neodhalíme-li Boží přítomnost v nás, zůstaneme nena-plnění, zůstaneme prostorem, který bude zabrán falešnými bohy. Osoba, která je naplněna pravým Bohem, nehledá bohy falešné.

2. Otevřete se Boží přítomnosti. Izrael, mnozí lidé Ježíšovy doby a poutníci do Medžugorje a dalších svatyní, včetně hrobu P. Pia, vídají znamení,

která hovoří o Boží při-tomnosti, ale jejich srdce mnohdy zůstává uzavřené. To je to tajemství zavřeného srdce, které se v určitém smyslu týká nás všech. Kořenem každého hříchu je to, že nemáme společenství s Bohem. Všechny hří-chy v nás, které nechceme předložit Bohu, působí jako vrstvy, které uza-vírají naše srdce, a to vytváří zvrá-cené energie, které ničí nás i ostat-ní. Bůh pro uzavřené srdce nemůže udělat nic, protože respektuje lid-skou svobodu.

Ježíš je Pán, který léčí nejen naše ochrnutí, ale i jeho kořeny. Odhodme tedy své hříchy, svou mi-nulost a své starosti, které v nás vytváří jen království hořkosti a rozhodněme se pro království Boží. Tak přemůžeme všechny své kříže, už nebudou dále pomluvy a napětí a místo nich nastane jednota. K sjednocení církve a křesťanů je potřebná jednota s Bohem. V eucha-ristii Bůh dává vše a modlitba ote-vírá cestu k sjednocení s Bohem, k novému životu.

3. Společenství naše s Bohem, s druhými lidmi a ve vesmíru. Po-znání Boha nezávisí ani tak na rozumu, jako hlavně na srdci a vůli. Je to láska, nikoli něčí hlava, která přináší poznání tajemství. Hlava se uvádí do činnosti, když srdce působí a miluje. Ježíš nebyl nikdy šokován hříšníkem, protože miloval. Ano, On miloval, a to je jediné důležité pozná-ní; to je ten základní přístup, jímž je možno poznávat Boha. To je to zá-kladní pro poznávání nás a ostat-ních.

Co se občas děje mezi křesťany a v modlitebních skupinách, je sku-tečně hrozné, jako by bylo vidět pou-ze negativní stránku člověka. Pro malou

skvrnu vidíme vše černě. Na-še srdce je uzavřené a nedokáže domyslet, že Bůh žije v něm a v každém člověku. Člověk se někdy snaží, ale má své záporné stránky. Nejsme schopni vidět Boha, protože naše oči jsou obrácené k něčemu ji-nému. Ježíš nás chce vést k spole-čenství s Otcem a mezi námi na-vzájem. Tím, že obětujeme Bohu svůj život jedni za druhé, stáváme se živoucí eucharistií. Aby mezi ná-mi existovalo společenství, potřebu-jeme sami sobě nepřetržitě umírat. Musí zemřít naše nejistota a naše nedůvěra, abychom se tak stali svo-bodnými v Bohu a mezi sebou na-vzájem. Cesta k Bohu vytváří svobo-du mezi lidmi, spojuje je ve spole-čenství a křesťanský život se stává bohatstvím. V tomto smyslu je Boží království již mezi námi, ve svá-tostech a v církvi, která obsahuje všechna mystéria spásy.

Nebezpečné však je zastavit se u znamení (jako např. běhat za vi-zionáři) a nepokračovat dále, odklá-dat cestu, ke které nás Panna Ma-ria vyzývá a nežít plně v přítom-nosti. S prostou cestou můžeme žít Boží království již nyní, každý den a pomáhat, aby toto království vzrů-stalo.

(Fr. Tomislav - 5. a 8. května 1994, Montesilvano)

CÍRKEV A POLITIKA

Je tomu rok, co J. Gawronski při jedné večeři s Janem Pavlem II. položil papeži řadu zajímavých otázek, na které dal papež ještě zajímavější odpovědi. Tento roz-hovor má velkou historickou cenu a dokumentuje bystrý pohled Sv. Otce na choulostivé otázky současného světového dění.

(Otázky J. Gawronského jsou psány kurzívou, odpovědi Jana Pav-la II. normálním písmem.)

Dovolte mi, Vaše Svatosti, abych začal otázkou k mezinárodní situaci, a to válkou v bývalé Jugoslávii. Když jste hovořil o „humanitárním útoku“ na Balkáně, někteří lidé se domnívali, že máte na mysli ozbro-jený útok. Je to tak?

Nikoliv, to není správné. Chtěl jsem říci, že v případě, kdy dojde

k agresí, je nutno útočníkovi za-bránit v tom, aby mohl škodit. To je, myslím, určitý rozdíl, ale podle cír-kevní nauky je obranná válka je-dinou spravedlivou válkou. Každý národ musí mít právo se bránit. To je princip, který formuloval již sv. Augustin a II. vatikánský koncil jej potvrdil.

Je tedy možno hovořit o změně papežova postoje po válce v Ku-vajtu?

Vystupoval jsem vždy proti válce. Přirozeně činil jsem tak v rámci toho, co jsem řekl dříve. Válka je oprávněná, když je obranná, neboť, opakují, každý musí mít právo se bránit. V tomto smyslu tedy nelze hovořit o „evoluci“ papežových názo-rů. Hleďte, v době války v Perském zálivu vypadala situace poněkud od-lišně. Podle mého názoru nebyla tamní válka ve své druhé fázi žád-nou

obránnou válkou, nýbrž byla použita jako forma trestu. Ostatně, situace v této zemi byla velmi na-pjatá. Tato válka měla dostat cha-akter náboženské války. To všech-no vysvětluje postoje Svatého stolce, který souhlasil s výše jmenovanými zásadami zvláště s ohledem na me-zinárodní společenství. Situace na Balkáně je jiná. Stojíme zde před velmi dramatickým problémem. Mu-síme si uvědomit, že pád komu-nismu v bývalé Jugoslávii probudil radikální nacionalismus. Tak byly různé národy dohnány k násilí, a to způsobilo nikdy neslýchané utrpení mnoha nevinných. Svatý stolec se stále snažil zabránit bratrovražedné válce. Když se na počátku Slovin-sko a Chorvatsko a později také Bosna rozhodly uspořádat referendum o prohlášení své samostatnosti a tuto cestu pak

nastoupily, byly k tomu plně oprávněné. V tom čase bylo možno ještě uchránit mír, kdy-by se bylo jednalo o nové řešení, např. o určitý druh konfederace. Bohužel věci se obrátily jiným směrem.

V jedné úvaze nazvané Hranice Evropy - kde? jste před lety napsal, že hranice neprocházejí určitými územími, ale hlavami lidí. Jste stále ještě toho mínění?

Chtěl bych říci, že tento výrok je spíše etickou než statistickou hypotézou, že totiž hranice, které ohraňují určitá území, nemohou se nutně vyhýbat ani lidské důstojnosti a správně pochopené lidské svobodě. Každopádně jsem o takovémto přístupu hovořil ještě za komunistické nadvlády, a v tomto kontextu jsem formuloval obsah úvahy.

Jakou roli jste podle vlastního názoru sehrál při pádu komunismu? Mnozí, mezi jinými i Lech Walesa, se kterým jsem hovořil před několika týdny, věří, že jste měl rozhodující vliv na pád komunismu.

Jestliže něco mělo rozhodující vliv, pak to byl vliv křesťanství jako takového: jeho obsah, jeho náboženské a morální poselství, jeho obrana člověka a jeho práv. Já jsem nedělal nic jiného než připomínal, že člověk se svými právy představuje princip, který musí být respektován: zvláště princip náboženské svobody, ale nejen on, nýbrž i všechny ostatní svobody, které tvoří podstatu lidské osobnosti.

Čím to, že komunismus měl v dějinách tolik úspěchů, a jak si vysvětlujete jeho přetrvávající vliv, s nímž je nutno počítat v některých západních zemích, zatímco v jiných státech přicházejí komunisté opět k moci ve svobodných volbách, jak je tomu v Litvě a v Polsku?

Komunismus byl v tomto století úspěšný jako reakce na určitý druh extrémního kapitalismu, který všichni dobře známe. Stačí, když vezme-me do ruky sociální encykliky, především onu první *Rerum Novarum*. Tam popisuje papež Lev XIII. situaci dělnické třídy té doby. Svým způsobem postihl tuto situaci také Marx. To byla tehdejší sociální skutečnost, o tom není pochyb. Ta byla důsledkem neliberálního kapitalismu. Tak vznikla reakce na tuto skutečnost, která nabývala stále větších rozměrů a nacházela pochopení nejen u dělnické třídy, ale také mezi vzdělanci. Mnozí z nich věřili, že komunismus může změnit kvalitu života. Tímto způsobem se mnoho intelektuálů - i v Polsku - přihlásilo ke spolupráci s komunistickými mocipány. Ale po určité době zjistili, že skutečnost je jiná, než si

mysleli. Někteří z nich, ti nejodvážnější a nejčestnější, se začali vymaňovat z nadvlády a přecházeli do opozice.

Jak je možno vysvětlit opětovný návrat komunistů v některých bývalých komunistických zemích?

Tady je nutno rozlišovat. Nejedná se o návrat komunismu jako takového, ale o reakci na neúspěchy no-vých vlád, které ostatně nikoho nepřekvapují. Jediná politická třída, která existovala 50 let, byla komunistická. Komunisté věděli přesně, jak funguje politika a parlament. Opozice, kterou dnes označujeme ja-ko „střed“ nebo „pravici“, nebyla na převzetí vládnoucí role připravena, protože k tomu neměla žádné možnosti. V době odporu byla jednotná a silná, jako např. svého času polská Solidarita. Ale ta se postupně rozdrobila. Je to tak trochu polská neřest, v určitém smyslu polská praneřest: vyslovený individualismus, který vede k rozštěpení a rozdrobení politické scény. Lidé jsou silní v opozici, nikoliv při konstruk-tivní výstavbě a vládě.

Vy jste energicky a se zápalem bojoval proti komunismu. Nyní nastoupil v osvobozených zemích mravní úpadek, šíří se drogy a prostituce. V bývalé Jugoslávii degraduje válka představy o tom, co je to civilizace. Nepoložil jste si někdy otázku, zda se to skutečně vyplatilo porazit komunismus?

Mám za to, že to není správně formulovaný problém. Bylo jistě naprosto správné odstranit nespravedlivé totalitární systémy, které si říkaly socialistické nebo komunistické. Je ale také pravdivé to, co říkal již Lev XIII, že socialismus obsahuje také zrnka pravdy. Tato zrnka není možno zničit, nýbrž uchovat. Dnes máme k dispozici přesnou a objektivní představu o ideologiích. Přívrženci přehnaného kapitalismu všeho druhu tíhnou k tomu, přehlížet správné výdobytky komunismu: boj proti nezaměstnanosti, péče o chudé. V reálně existujícím socialismu vedl extrémní státní protekcionismus rovněž k negativním jevům: zmizela soukromá iniciativa, rozšířily se lenost a pasivita. Po změně systému stojí lidé bez zkušeností, bez schopností bojovat o to, co jim patří, ne-připraveni na to přebírat osobní odpovědnost. Přesto je dosti podnikavých lidí, kteří ihned rozvinuli ekonomické iniciativy, při nichž profitují z počátečního ducha nepřipravenosti, aby se obohatili, a to ne vždy právě čestným způsobem. Mnoho z těchto osob je - vzhledem k shora uvedeným důvodům - příslušníky bývalé nomenklatury. Jak je zřejmé, je přechod z jednoho systému do druhého velice obtížný a jeho cena je vysoká: narůstající

ne-zaměstnanost, chudoba a bída.

V Rize jste při své poslední cestě po baltských státech řekl, že marxismus a komunismus obsahují „zrnka pravdy“. To je překvapující výrok...

Nicméně to není žádná novina, nýbrž trvalá součást sociálního učení církve. Již papež Lev XIII. řekl, a my nemůžeme říct nic jiného, než to potvrdit. Ostatně jsou toho názoru i obyčejní lidé. V komunismu stát pečoval o sociální záležitosti, zatímco kapitalismus je orientován spíše individualisticky. Zdůrazňování sociálního v reálném socialismu stálo nic-méně, jak jsem výše řekl, velmi vysokou cenu. Bylo nutno ji zaplatit na úkor mnoha jiných oblastí občanského života.

Ve Vilně jste tvářil v tvář konfliktu mezi komunisty a opozicí řekl. „Ani vítěz, ani poražený.“ Dokud poražení, t.j. komunisté, si neuvědomí, že je nutné, aby přiznali svou vinu a pro-kázali svou proměnu. Neřekl jste tím své „NE!“ i staronovým komunistům?

Samozřejmě. Řekl jsem, že se mají obrátit a udělat čáru za svou minulostí. Ale mnozí k tomu nejsou ochotni. Jak v Polsku, tak jinde.

Svatý Otče, ptám se s velkou pokorou: když vás takto slyším hovořit, mám dojem, že jste více proti kapitalismu než proti komunismu. Chtěl jste vzbudit takový dojem?

Chtěl bych opakovat to, co jsem již řekl. Je možno to vyjádřit výstižně jedním veršem Adama Mickiewicze: „Je nutno potrestat ruku, nikoliv slepý meč“. Musíme se vrátit k příčinám fenoménu, ve kterých žijeme. Podle mého názoru je mnoho těžkých sociálních a lidských problémů, jimiž strádá dnešní Evropa i celý svět, důsledkem degenerovaného kapitalismu. Přirozeně moderní kapitalismus není totožný s kapitalismem z dob Lva XIII. Kapitalismus se změnil a osvojil si významný podíl socialistického myšlenkového bohatství. Díky odborům rozvinul sociální politiku a je kontrolován státem a odborovými organizacemi. V některých zemích však zůstal na úrovni „divokého“ kapitalismu a zachovává si tvářnost z minulého století.

Svatý Otče, do jaké míry může být papež ovlivňován takovou skutečností, že je polského původu?

Vyrostl jsem jako Polák a mám zažity dějiny, kulturu, zkušenosti a řeč této země. Přirozeně své návrhy a projevy píši v polštině. Mateřština je nenahraditelná. Jelikož jsem žil v zemi, která musela tolik bojovat za svou svobodu, v zemi, která byla

☛ vystavena agresi a diktátu svých sousedů, mám hluboké pochopení pro země Třetího světa, kde se uplatňuje jiný druh závislosti, především ekonomické povahy. O tom jsem často hovořil s africkými politiky. Viděl jsem, co to znamená být vykořisťován, a postavil jsem se ihned na stranu chudých, nemajetných, utlačených, nechráněných. Mocní tohoto světa se na takového papeže nedívají vlídným okem. Dávají mu příležitostně najevo svou nelibost, především pokud jde o otázky morálky. Chtějí např. právo na potrat, umělé antikoncepční prostředky, rozvody. Zde musí papež zakročít, neboť jeho zodpovědnost před Bohem jej zavazuje, aby hájil lidskou osobnost, její důstojnost, její základní práva, z nichž nejdůležitější je právo na život.

Svatý Otče, lidé se často s nedobrymi pocity ptají, jaká Evropa nás vlastně v budoucnu čeká.

Jeden politik mi jednou řekl něco, co na mne hluboce zapůsobilo: „Pád berlínské zdi je problémem především pro nás, Západoevropany, protože tato zeď nás dosud chránila. Mohli jsme žít v klidu a míru a rozmnožovat své bohatství. Teď se musíme dívat na východní Evropu a starat se o to, co se tam děje. Jinak se může stát, že nás tamní události převálčují.“

Pokládám toto prohlášení za velmi zajímavé. Potvrzuje je válka na Balkáně. Evropské společenství se zabývalo příliš samo sebou s velkou lhostejností a neschopností řešit tento problém, a to přineslo mnohým utrpení. Za této situace znelý soustavné mírové výzvy pro nás a Svatého stolce jako hlas volajícího na poušti.

Často hovoříte o velkých zakladatelských osobnostech Evropy jako Adenauer, Schumann, De Gasperi. Zdá se, že dnes postrádáme osobnosti takového formátu. Vy jste zůstal sám jediný. Máte pro to nějaké vysvětlení?

Nemám pro to vysvětlení, ale myslím si, že se jedná o otázku vidění. Dnešní

politikové je příliš zredukovali, zatímco vidění zakladatelů politiky bylo široké a všeobsaahující. Střetání se Sovětským svazem bylo samo i velice náročné. Zakladatelé politiky nemysleli pouze na hospodářskou a politickou jednotu, ale také na jednotu kulturní a duchovní. Dnes mám takový dojem, že se politikové omezují na řešení hospodářských problémů. Proto připadá církvi, papeži a biskupům velký úkol, chránit a prosazovat záležitost hodnot, na které se často zapomíná. To je velmi náročné poslání, které mnozí neradi slyší. A mezi těmi, kteří je slyší, ne všichni je berou vážně.

Jednou jste řekl Polákům: „Hledejte dosud neprošlapanou cestu.“ Myslíte tím střední cestu mezi kapitalismem a komunismem?

Taková třetí cesta je podle mého soudu utopie. Na jedné straně máme utopii komunismu, která při svém pokusu o uskutečnění tragicky ztroskotala. Na druhé straně je kapitalismus, který by byl podle sociálního učení církve po teoretické i praktické stránce v zásadních obrysech přijatelný, neboť v mnoha ohledech souhlasí s přirozeným právem. Tuto tezi zastával již Lev XIII. Bohužel, jsou zde zneužití, různé formy nespravedlnosti, vykořisťování, násilí a nadvlády. To vede k formám „divokého“ kapitalismu, které musí být odsouzeny jako zneužití.

Stojíme na prahu roku 2000. Vy, Svatej Otče, dá-li Pán Bůh, povedete církev z druhého do třetího tisíciletí. Jaké myšlenky Vám přicházejí na mysl v souvislosti s tímto datem, které vnuká tolik otázek týkajících se budoucnosti lidstva?

Církev a křesťanství má své vlastní představy o konci světa a má zcela svou nauku o posledních věcech. V této perspektivě rok 1000 nebo 2000 jsou roky jako každý jiný. Nicméně je toto datum velmi významné, neboť před 2000 lety se narodil Kristus. Již 2000 let je Kristus mezi námi přítomen a působí v dějinách prostřednictvím církve,

prostřednictvím apoštolů, učedníků, misionářů a dalších. Na konci druhého tisíciletí musíme provést zpytování svědomí: Kde stojíme? Kam nás Kristus vede? Kde jsme se odchýlili od evangelia? To jsou otázky, které vyžadují hlubší analýzu.

V Denveru jste řekl, že evangelium nám nebylo dáno k tomu, abychom si podle něho zařídili jenom svůj soukromý život. Mají křesťané mít politický vliv ve společnosti?

Je zcela přirozené, že se křesťané jako občané zabývají politikou. Musíme přece jednat, abychom vtiskli sociálnímu životu rozměr vlastní víry a vlastního přesvědčení. Proč by se měli křesťané nechat vytlačit na okraj? Existují jisté tendence, které vycházejí z postoje, že křesťanství patří do soukromé oblasti a chtějí mu vnutit mlčení. Evangelium nikdy nepřestane být „znamením, kterému je odpíráno“.

Pramen: J. Gawronski: *Il mondo di Giovanni Paolo II*

(překlad L. Štula)

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

Mohu Vám srdečně poblahopřát k tomu, že Váš časopis má opravdu úroveň. Používám některé články pro výuku náboženství ve vyšších třídách. Rovněž Vás chci povzbudit k tomu, abyste propagovali silně všechna mariánská zjevení. Zvláště ta poslední mežjugorská. Je nutné, aby v širokém měřítku přicházela ve známost.

Jiří Horák

V poslední době na mne ve Světlo

silně zapůsobil článek o tom, jak to dopadlo s dopisy, které naši věřící poslali Sv. Otcí. Myslím, že by Světlo mohlo častěji psát o odporu proti papeži, aby si naši věřící uvědomili, že je situace opravdu vážná. Ono se to na první pohled zdá, jako by vše bylo v pořádku. Aspoň v naší zemi se zatím proti němu žádný větší odpor nezdvihá. Proto je třeba lidi vyburcovat k modlitbě, dokud je ještě čas.

Pavel Lazecký

Děkujeme všem našim čtenářům za milé a povzbuzující dopisy. red.

Časopis SVĚTLO pro další čísla připravuje články:

„Děbel je mezi námi“

(o zkušenostech exorcisty P. Gabriela z Říma)

„Kámen, který stavitelé zavrhl“

(ke 140. výročí vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí)

ZPRÁVY Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

Důležité sdělení

U příležitosti jmenování Otce arcibiskupa Msgr. M. Vlka kardinálem a na poděkování za svatořečení Anežky České bude v Praze v sobotu 3. prosince u svatého Víta v deset hodin slavná mše svatá, které se zúčastní i biskupové Čech a Moravy i sousedních

zemí. Olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner doporučuje svým diecézánům účast na této děkovné mši svaté a také se jí sám zúčastní.

**Z DIÁŘE
ARCIBISKUPSTVÍ
OLOMOUCKÉHO**

26. listopad - SO - 10.00 hod., Medlov - kněžské svěcení (arcib. Jan);

Z Opavy do Řezna

Ing. Josef František Kuča, člen Unie křesťanských pedagogů ve spolupráci s Ing. Janou Jaškovou, majitelkou cestovní kanceláře uspořádal pro křesťanské a sympatické pedagogy z Opavy a Nového Jičína zájezd po stopách svatého Wolfganga, biskupa z Řezna, jehož tisícileté výročí smrti připadlo na 30. října 1994.

Třidenní zájezd se uskutečnil též díky podpoře pana biskupa z Řezna Otce Manfreda Müllera. Zájezd byl zahájen 28. 10. 1994 v den státního svátku ČR v Melku v Rakousku, kde se souhlasem opata tohoto světoznámého kláštera a opatství benedikťinů v kapli sv. Kříže sloužil pro 42 účastníků českou mši sv. Msgr. Erich Pepřík, generální vikář Olomouckého arcibiskupství. Po prohlídce

kláštera účastníci zájezdu odjeli do Řezna - Průfeingu, kde měli zajištěny ve Škole spolkových drah noclehy se snídaní. Zároveň jim byla ředitelem školy umožněna prohlídka této významné školy včetně vybavení.

Druhý den v dopoledních hodinách si účastníci zájezdu prohlédli pamětihodnosti města Řezna a odpoledne začala oficiální část programu prohlídkou a návštěvou katedrály sv. Petra a poté školského zařízení - církevní školy pro dívky, kterou v Řezně vedou Chudé školské sestry de Notre-Dame. Po besedě se sestrou představenou a sestrou vedoucí školy byla v 17.00 hodin sloužena v Papežské bazilice St. Emmerama u hrobu sv. Wolfganga slavnostní mše svatá, kterou spolu s kazatelem a knězem baziliky koncebroval Otec Erich Pepřík. Po mši svaté a prohlídce bývalého kláštera a dnes

rodového sídla knížat von Thun a Taxisů, večerní projížďka Řeznem a přátelské posezení ve Škole spolkových drah.

Následujícího dne v 9.05 hodin Otec Erich koncebroval v katedrále sv. Petra mši latinsko-německo-českou. Spolu s duchovními správci této katedrály nám byla objasněna úloha sv. Wolfganga biskupa a patrona diecéze. Mši svatou provázal světoznámý chlapecký pěvecký chór zvaný „Rezeňští vrabčáci“.

Mše svatá a společná modlitba za oba naše národy, naši mládež a hodnoty křesťanského a duchovního života jistě zanechaly trvalé stopy v myslích všech účastníků.

ing. Josef F. Kuča

ZPRÁVY Z KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE

V sobotu 12. listopadu vyvrcholily celodiecézní pouti v Hradci Králové oslavy 330. výročí založení diecéze. Zcela naplněný zimní stadion o kapacitě 10 tisíc účastníků musel být po dále proudící příchozi již uzavřen. Pout' začala po osmé hodině úvodním slovem poděbradského probošta kanovníka Fr. Lukeše. Po rozjímavé růžencové modlitbě následovala společná recitace ranních svatováclavských chval. Moderátora poutě dělal P. Ing. Miloslav Fiala, tiskový mluvčí ČBK. Z Prahy přivezli také lebku sv. knížete Václava v pančejovském osobním automobilu doprovázeném policejní ochrankou. Nejprve ho přivítal sídelní biskup Mons. Karel Otčenášek, a pak již vcházel k tribuně, na níž stál oltář, velký kříž a starobylá socha P. Marie Kladské - vše ozdobeno nádhernou žlutobílou květinovou výzdobou. Následoval dlouhý průvod ministrantů, jáhnů, kněží a biskupů. Lebku sv. Václava se vzácným zlatým diadémem zdobeným drahokamy nesl svěťící biskup Josef Kajnek.

Vlka, jenž bude 26. 11. ozdoben odznaky kardinálské hodnosti, zastupoval generální vikář J. Škarvada, titulární biskup litomyšlský. Rakouskou diecézi St. Pölten zastupoval svěťící biskup Fasching a prelát Zimmer, švýcarský kanton Thurgau jeho regionální děkan Jos. Frei a početná delegace laiků. Obě tyto zahraniční diecéze jsou velkými dobrodinci diecéze hradecké.

Na závěr slavnostní liturgie byl uctěn svatováclavský ostatek modlitbou otce biskupa Karla Otčenáška a společným zpěvem chorálu „Svatý Václave“. Nato pozdravil všechny přítomné otec biskup Škarvada a biskup Fasching a jménem pana prezidenta ČR pan Ivan Medek.

Po polední přestávce uvedl další program otec biskup Kajnek duchovním zamyšlením nad stránkami Starého zákona, s nimiž srovnal naši současnost a zamyslel se i nad budoucností. Poté se před mikrofonem vystřídaly zajímavé osobnosti veřejného života, představily se spirituality, hnutí, řády a různé jiné akivity, které v diecézi fungují. Odpo-

lední vystoupení byla prokládána moderními duchovními písněmi v podání skupiny z Chocně a třemi novozákonními scénkami, určenými hlavně dětem.

Slavnost byla skončena požehnáním diecézního biskupa a společným požehnáním všech přítomných kněží. V druhé půli odpoledne až do večera mladí zpívali a tančili. Znovu je navštívil Otec biskup Karel a srdečně k nim promluvil.

Byl to pro všechny poutníky opravdu den radosti a velkého duchovního povzbuzení! Kéž tento pěkný start do nové etapy života diecéze - charakterizovaný hlavně „rodinností“ - najde pokračování i do příštího tisíciletí!

TISK ČBK Praha D. Kalcovská a ŘKB HK

Pražského arcibiskupa Miloslava

Maďarští biskupové o volbách

Ke „svědomité přípravě“ vyzvali maďarští biskupové své věřící v souvislosti s blížícími se komunálními volbami. „Žádný občan, tím spíše věřící, nemůže být lhostejný k tomu, kdo v nejbližších čtyřech letech bude rozhodovat o osudech lokálních komunit,“ píše maďarští biskupové. Zároveň vyzvali k modlitbám na tento úmysl.

Alternativní Nobel

Katolický kněz z Trinidadu Gerry Pantin získal cenu nazvanou „alternativní Nobel“. Vynáší 80 tisíc dolarů a založila ji před 24 lety organizace „Servol“. Otec Pantin si získal věhlas svou péčí o obyvatele slumů v hlavním městě ostrovního státu Trinidad a Tobago Port of Spain.

Salvadorští biskupové brání uprchlíky

Na obranu 180 tisíc občanů Salvadoru, kteří jako nelegální uprchlíci přebývají na území USA, vystoupil salvadorský episkopát. Arcibiskup hlavního města San Salvador Arturo Rivera y Damas oznámil, že církev požádala jménem uprchlíků amerického ministra zahraničí Warrena Christophera, aby úřady USA změnilly své rozhodnutí, jež přikazuje uprchlíkům opustit americké území.

Setkání „nádražních pastýřů“

V Berlíně se uskutečnila konference katolických duchovních i laiků, kteří se věnují duchovní i sociální péči na nádražích velkých měst. V Německu, Francii, Itálii, Švýcarsku a dalších evropských zemích jsou na velkých nádražích běžnou záležitostí kaple, kde se pravidelně slouží mše svatá a kněz je k dispozici pro duchovní pohovory se zájemci. Kromě toho funguje při kapli také sociální služba, jež se věnuje bezdomovcům a lidem z periferie společnosti, kteří se koncentrují právě na velkých nádražích.

Protest proti islamizaci

Na „postupující islamizaci“ hlavního města Bosny Sarajeva si stěžoval v dopise úřadům metropolita této země arcibiskup Vinko Puljič. V posledních měsících je Sarajevo zcela pod kontrolou muslimů a si-tuace křesťanů se stává čím dál obtížnější, děti ve škole jsou například nuceny učit se arabsky.

Z Polska...

Adam Pietruzka, jeden ze čtyř vrahů Otce Jiřího Popieluška byl propuštěn z

vězení pro dobrovolný funkcionář mi-nisterstva vnitra, který byl nejdříve odsouzen k 25 rokům vězení, který byl pak snížen na 15 let, strávil 10 let za mřížemi. Dva další generálové, kteří byli obžalováni, že nařídili vraždu, byli propuštěni za dva roky po procesu. Toto rozhodnutí soudu vyvolalo v Polsku bouři rozhořčení. (ARM č. 126/94)

Barbie

Paněnka „Barbie“ se stala obětí výnosu, vydaného vysokým náboženským funkcionářem v Kuvajtu. Khaled Al-Madkour, prezident Nejvyšší rady pro aplikaci šarie, prohlásil, že paněnka „Barbie“ má ženské tvary a podobá se zralé ženě. Ředitel studií islámské koleje v Kuvajtu, Sulajman Madani přiznal, že dle něho „Barbie“ a všechny podobné panenky se podobají soškám, které jsou v islámu zakázány. „Ne- chceme, aby naše děti přijaly styl hraček Evropanů, jejich tvar těla a účes vlasů.“ (ARM č. 126/94)

Súdán...

Předseda mezinárodního misijního díla Missio Konrád Lachenmayr potvrdil pověsti, podle kterých se katolickým biskupům podařilo vykoupit děti prodané do otroctví, aby je vrátili domů rodičům. Odborníci odhadují, že každým rokem je téměř 45 000 dětí z jižního Súdánu (obývaného z velké části křesťany), uneseno muslimskými Súdánci ze severu, aby byly prodány na Střední východ a do zemí Perského zálivu. (ARM 126/94)

Všepřavoslavné setkání na ostrově Patmos

Pravoslavní představitelé z celého světa a státníci převážně pravoslavných zemí se mají setkat v září 1995 na „Všepřavoslavném mírovém setkání“ na ostrově Patmos. Oznámila to čestná hlava světového pravoslavní patriarchy Bartoloměj I. z Konstantinopole. Setkání se bude konat v hlavním městě ostrova Chora. Předmětem jednání bude konflikt na Balkáně a vztahy s katolickou církví. Jednání má předcházet návštěva ekumenického patriarchy u Jana Pavla II. 29. června 1995. TISK ČBK, D. Kalcovská

400 let Brestské unie

Ukrajinská katolická církev oslaví v roce 1995 a 1996 400. výročí Brestské unie a 350. výročí Užhorodské unie. Brestskou unií se v r. 1595 - 96 běloruští a ukrajinští křesťané byzantského ritu v tehdejší polsko - litevské říši připojili k Římu. V Užhorodské unii obnovili Rusíni a Slovinci v r. 1646 v tehdejší

habsburském Maďarsku církevní společenství s Římem. „Unie“ částí pravoslavné církve ve východní Evropě s Římem způsobuje podnes konflikty v ekumenických vztazích mezi katolickou a pravoslavnou církví. Za komunistického režimu byly unionistické církve buď zakázány nebo vystaveny silným represím. Po změnách se opět vynořily z podzemí k novému životu.

Ukrajinská biskupská konference rozhodla na svém posledním zasedání ve Lvově využít tohoto jubilea k informační a vzdělávací ofenzívě o ukrajinské katolické církvi, aby osvětlila význam události z Brestu a Užhorodu v dějinách národa a církve na Ukrajině. Konference doma i v zahraničí budou vysvětlovat otázky a problémy spojené s unií. Vrcholem oslav má být „patriarchální synoda“ ukrajinské katolické církve v r. 1996.

V oznámení oslav se praví, že „unie“ je druhá nejdůležitější církevní událost v této oblasti po chřtiantizaci Kyjevské Rusi.

TISK ČBK, D. Kalcovská

Konec staletého svazku?

Londýn: Pro oddělení monarchie a anglikánské církve se vyslovil následník trůnu princ Charles. Prohlásil, že když nastoupí na trůn, zasadí se o to, aby ukončil 450-leté úzké spojení mezi anglikánskou církví a monarchií. Podle londýnského deníku Sunday Times se princ Charles vyjádřil, že tradiční spojení mezi anglikánskou církví a královským dvořem už neodpovídá dnešní mnohonáboženské společnosti Velké Británie. Dnes je to země mnoha ras a náboženství, v kterých se anglikánská církev stala menšinou.

V Anglii je už více než 450 let (od Jindřicha VIII.) monarcha zároveň hlavou církve.

Opět získává důvěru

Varšava - Katolická církev v Polsku získává zpět důvěru obyvatelstva. Podle výzkumu veřejného mínění státní komise rozhlasu prohlásilo 70% respondentů, že má důvěru v církev. Před 4 roky to bylo jen 41 procent. Nejdůvěryhodnější institucí v Polsku je údajně armáda, pak státní televize a předseda komise pro lidská práva. Méně než 45% otázaných vyslovilo důvěru parlamentu. 38% si váží „Solidarity“, 30% prezidenta Lecha Walesy. Polský primas kard. Glemp dostal 50% důvěru a premiér Pawlak 57%.

ZPRÁVY TISK ČBK PRAHA

Zasedání České biskupské konference

Badín: 10. zasedání České biskupské konference se konalo 8. a 9. listopadu v Badíně pod předsednictvím pražského arcibiskupa Milošlava Vlka a za přítomnosti apoštolského nuncia arcibiskupa Gio-vannio Coppy.

Biskupové se nejprve zabývali některými otázkami spojenými se zásadami Ekumenického direktáře, který upravuje praktické okolnosti vztahů k nekatolickým církvím. Na základě svých připomínek a případných návrhů teologické komise se k nim ještě vrátí při příštím zasedání. Český překlad direktáře vydá do konce roku sekretariát ČBK.

Biskupové projednali upravený text „Směrnice o smíšených manželstvích“, kterými se zabývali na svém velehradském zasedání, a pro závažnost celé záležitosti uložili komisím ekonomicko-právní a ekumenické zpracování některých připomínek.

Arcibiskup Jan Graubner předložil návrh katechetických směrnic, které vycházejí z nutnosti věnovat velkou pozornost různým formám katechetické činnosti a využívat moderní výsledky teologie, pedagogiky, psychologie a dalších věd, o něž se opírá novodobá náboženská výchova. Po diskusi biskupové návrh směrnic přijali; budou platit do doby vydání Národního katechetického direktoria. Biskupové rozhodli zřídit při sekretariátu České

biskupské konference funkci ekonoma pro církevní školy a pověřili biskupa Fran-tiška Lobkowicze jejím obsazením.

Posoudili také vyúčtování sekretariátu České biskupské konference a přijali příslušné usnesení.

Projednali některé otázky liturgické zvláště pokud jde o vydání liturgických knih z hlediska současných potřeb kněží a věřících. Přijali také projekt na vydání církevní ročenky na rok 1995, která bude obsahovat údaje o diecézních, řeholních řádech a kongregacích, školách, kulturních institucích, aktivitách věřících a jiné. Ročenku vydá sekretariát ČBK.

Během zasedání byly probrány otázky pastorační a organizační. Zasedání se konalo v moderní budově kněžského semináře, kde se na kněžství připravuje 80 bohoslovců. Banskobystrická diecéze má celkem 128 farností. Prostory semináře slouží i potřebám konference biskupů Slovenska k zasedání a k práci komisí, dále diecéznímu katechetickému centru, teologickým a pastoračním konferencím a přednáškám účastníkům dálkového studia bohosloví.

P. Miloslav Fiala

Rusko...

Komando ozbrojených pravoslavných mnichů, vedených představeným, přepadlo faru kostela Uspění Panny Marie v Pečatnikách u Moskvy. Tato epizoda je součástí boje, který zuří v Rusku v nitru pravoslavné církve mezi integristy a liberály. Hlavní výtkou, adresovaná Otci Kočetnikovi, faráři farnosti, je, že místo staroslověnštiny zaváděl do liturgie také ruský jazyk. Fara byla zcela demolována. (ARM č. 126/94)

Medžugorje

Další zprávy z Medžugorje od sestry Emanuely si čtenáři Světla přečtou již v příštím čísle.

Spoluodpovědnost za bídu

Bonn: Předseda německé komise „Iustitia et Pax“ biskup Leo Schwarz řekl, že Mezinárodní měnový fond a Světová banka jsou spoluzodpovědné za bídu a smrt v krajinách „třetího světa“. Jako následek činnosti MMF se dostali lidé existenčně ohrožení sociálními důsledky na ulici. „Tu skutečně tekla krev,“ řekl biskup Schwarz v interview s agenturou KNA v Bonnu. Nikdo nezná přesná čísla, ale lidé úplně zchudli, ba dokonce i pomřeli. Současně biskup zdůraznil, že vlády se samy zavázaly změnit svou hospodářskou politiku na nátlak Světové banky a MMF. Přitom bohatí jsou „více chráněni“ než chudí. Vlády plánují často nesmyslné velkoprojekty a Světovou banku žádají o úvěry na jejich financování. Protože však tyto organizace „dobře znají své zákaz-níky“, jsou spoluodpovědné za „následky, místy skutečně katastrofální“.

Dále se biskup vyslovil pro reformu MMF a Světové banky ve prospěch krajin 3. světa. Velmi důležité by bylo např. podstatné zlepšení spoluúčasti rozvojových zemí na rozhodování. Při současném rozdělení hlasů mohou průmyslové státy blokovat každou změnu, kterou si nepřejí. Biskup se vyslovil pro intenzivní kritickou kontrolu práce Světové banky a MMF, což by mohlo vést ke změně spíše než neustále opakovaným požadavkům strukturální obnovy. Iustitia et Pax často zjistila, že v obou institucích jsou zodpovědní a ke změnám ochotní lidé, kteří kritiku berou vážně. (KP)

VOJENSKÝ TÁBOR

Zborcené zdi
a zkrhlé ticho v nich.

Na černý oltář
padá čerstvý sníh.

Umlkly jasné tóny
zpěvů obětních.

Pán odpouštěl zde
svému lidu hřích.

Vzduch
rozpálil se kdysi
do běla
nad klenbou
vzplanuvšího kostela

Rok tisíc
čtyři sta
a nevím kolik...

Vojenský tábor
nedaleko
v polích!

(8.-11. prosince 1993)

V Prostějově zemřel náš spolu-
pracovník a básník

prof. Rudolf Závodný.

Redakce Světla se připojuje
k prosbám za jeho spásu a
vyslovuje zarmoucené rodině
svoji hlubokou účast.

O SMRTI

Navštívil jsem přítele, bývalého zaměstnance montáží, zůstal svobodný, bydlí na venkovské chalupě, je vášnivý včelař a zahrádkář, ale zestárlý, bezmocný a sám. Příbuzní se hlásili, jen když něco potřebovali, sousedé, jen když jim pomáhal. Ateis-ta, ve stáří a nemoci bezradný, o do-mově důchodců dostal nějaké nepří-znívé informace. Táže se, proč to stá-ří je plné bolesti a potíží. Odpověděl jsem s ironií: „To zařizuje ta pani s kosou. Tímto údobím musí projít každý, a to proto, když si pro nás přijde, abychom příliš nevzdorovali.“

„To já mám zařízeno jinak, rychle a spolehlivě.“ Podal pistoli a tři náboje.

Užasl jsem, „Ale ty mně nic ne-říkej, jsi pánbičkář. Žádný Bůh není, všechno skončí a život nemá smysl.“

Hledal jsem argumenty. Z obrazu nad jeho postelí se na mě dívaly převětivé oči. Byla to jeho maminka, kterou měl rád. „Pověz mi, příteli, proč trpěla tvoje maminka porodní bolesti, přivedla na svět svého syna, když jeho život je vlastně nesmysl? Vzpomeň si, když jsme se na mon-tážních stavbách dívali na souhvězdí Orion, jak jsi říkal, že je to zajímavé, jak se to miliony let dokonale točí. Jako zahrádkář ses podíval, jak může z makového semínka vyrůst stvol s makovicí a tolika zrníčky. A pověz mi, jak může tvá maminka, která je součástí tohoto vesmírného řádu, odejít z tohoto světa v jedné rovině, třeba se zločincem Hitlerem. O nějakém posmrtném vyúčtování uvažují už i ateisté. Tak např. ame-rický psychiatr Moody. Shromáždil výpovědi více než stovky lidí, kteří přežili klinickou smrt a vrátili se do života, shodují se v určitých souvis-lostech. Těsně před smrtí, která není zlá, probíhá každému umírajícímu zvláštní film sestavený ze všech prožitých skutků, dobrých i zlých, od narození až po smrt. Proč si dělá každý rekapitulaci

z tohoto života? Potom následuje cesta tmavým tune-lem a přitom vidí, jak u lože pláče blízci nad jeho mrtvým tělem. Poté přichází do přechodného prostoru s oslnivým světlem, z něhož vychází příjemný hlas a táže se: Proč jsi, pří-teli, udělal to či ono zlé? Před nedáv-nem jsem viděl na videu zajímavý americký snímek s hráči se smrtí. Čtyři medicí, skoro již lékaři, se roz-hodli vydat veřejnosti svědectví, kdo má pravdu. Moody, křesťaně, nebo jak to je? Na univerzitním pracovišti se potají podchlazením těla a pomocí medikamentů uvedli do stavu klinic-ké smrti, postupně od jedné do tří minut. Po probuzení z klinické smrti, kdy viděli svoje počínání ve světle Boží spravedlnosti, se chovali divně. Holčičkář, neuznávající šesté přiká-zání, neuklidní své svědomí dříve, než se svým obětem omluvil. Druhý vyhledal ženu černé pleti, které jako výrostek ubližoval a prosil ji za odpuštění. S třetím filozofem to bylo nejsložitější. Uvědomil si, že při hře shodil svého spolužáka ze skály a on se zabil. Jako nepřičetný běžel k jeho hrobu, aby utišil výčitky svě-domí, běžel na ono pracoviště a uvá-děl se do skutečnosti smrti. Kamarádi ho sledovali a začali ihned s oživo-vacími pokusy. Ten čtvrtý, věřící, po-klekl a modlil se: „Pane Bože, pomoz nám, aby kamarád opět žil a prosíme tě za odpuštění. Neměli jsem právo poodhrnout záclonu tvých tajemství. Nikdy už se tak neproviníme.“ Tolik film, jak ho jeho autor vymyslel. Vraťme se k příteli.

Matka byla zbožná, nechala ho pokřtít a on neměl zapomenout, že ho učila se modlit nejen Andělíčku můj strážníčku, ale i prosit Pannu Marii, když předcházíme stupeň naší jsouc-nosti, že vzdycháme, lkajíce a plačí-ce v tomto slzavém údolí. Ale hlavně neměl zapomenout, když ho učila Vyznání víry

křesťana. Věřím v jed-noho Boha, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného. Te-dy i souhvězdí Orion i maličkého makového zrníčka, z něhož vyroste stvol s makovicí. Že věřím ve svatých ob-cování, hříchů odpuštění, těla vzkří-šení a život věčný. Ale hlavně, že věříme v Ježíše Krista, jednorozené-ho Syna Božího, darovaného, aby nás zbavil věčného zatracení. Tento Bůh se narodil jako člověk z Panny Marie, trpěl pod Pontským Pilátem, jehož historicky ověřený nápis na kameni můžeme i dnes ve Svaté ze-mi ohmatat. Za naše hříchy umřel strašlivou smrtí ukřižováním, ale tre-tího dne vstal z mrtvých, aby nám ukázal, že i my z hrobu vstaneme. Církev svatá nás učí, že právě on je cesta, pravda a život. A kdo ho opravdově ve svém srdci vymění za neuspokojující zbytečnosti konzumní-ho života, rozhostí se v něm vy-rovnanost, pokoj, mír a křesťanská spokojenost. To je ten rozdíl mezi ateismem, jemuž smrt je hrůzným strašákem, a křesťanstvím.

Potom si můžeme pokojně zazpívat Dvořákem zhudebněný žalm:

Hospodin je můj pastýř,
nebudu mítí nedostatků,
vodí mě po pastvách zelených,
k vodám tichým mne přivede.

Byť se mi dostalo jíti
přes údolí smrti,
nebudu se báti,
neboť ty jsi se mnou.
A hůl tvá a prst tvůj,
ty mne občerstvují.

Osvald Hofman

MÁ PRÁCE JEŠTĚ SVOU HODNOTU?

Za komunistů jsme zažili jednu z největších degradací lidské práce. Poctivost, svědomitost, kvalifikace a nadšení byly něčím zcela vedlejším, někdy dokonce přímo nežádoucím. Rozhodujícím faktorem ocenění a úspěchu se stala politická angažo-vanost.

Tuto deformaci v jiné podobě ne-seme i dnes po listopadové revoluci, dokonce v oficiálním vydání. Odvo-lání policejního prezidenta Stani-slava Novotného, který jako jediný ze všech šéfů policie po r. 1989 se mohl vykázat pozitivními pracovními výsledky, svědčí o tom, že tato hod-nota zůstává pořád kdesi na okraji, že rozhodují naprosto

jiná kritéria než schopnost, píle a svědomitost.

Sv. Otec Jan Pavel II. věnuje lid-ské práci dvě encykliky: Laborem exercens a Sollicitudo rei socialis. V obou požaduje především v duchu encykliky svého předchůdce Lva XIII. Rerum novarum nejen spravedlivou mzdu za vykonanou práci, ale též jistotu pro zaměstnance, že to, co dělá, má smysl, že jeho iniciativa, píle a zájem budou náležitě oceněny, že výsledky budou základním a nej-důležitějším kritériem jeho hodno-cení ze strany nadřízených.

Jak daleko jsme ještě od naplně-ní tohoto požadavku, vycházejícího

z lidské přirozenosti která touží uplatnit se, ukázat na Boží vlohy a dary a získat pocit, že jsem někomu prospěšný, že mne někdo potřebuje. Matka Tereza jednou pro-hlásila: „Největším neštěstím člověka je, když se cítí nechtěným, nepotřeb-ným.“ Sociologové a psychologové dokazují, že na tragédii nezaměstna-nosti i v těch nejvyspělejších zemích světa nic nemění fakt, že tito lidé dostávají slušné podpory, z nichž se často dá docela blahobytně vyžít. Peníze nezabrání pocitu, že jsem na světě zbytečným, že nikdo nestojí o to, co umím a neptá se, jestli bych mu nemohl posloužit. To bývá často příčinou sebevražd, alkoholismu a drogové

závislosti mnoha nezaměstnaných v západních zemích. V na-prosto stejném pocitu zmarňení a bezúčelnosti života se n a c h á z e l i u nás za komunismu ti občané, kteří v důsledku špatného kádrového posudku nesměli vykonávat tu profesi, pro niž měli kvalifikaci.

Podle nauky Sv. Otce Jana Pavla II. vyjádřené v obou encyklikách je práce sama o sobě hodnotou. Nikoli bohem či bůžkem místo Boha, to je také velmi častý extrém u lidí, kteří se „upracují“ k infarktu, aniž poznali rodinu, přátele a odpočinek. Práci nelze chápat jinak než jako hodnotu důležitou k vlastnímu sebeposvěcení a k projevu bliženské lásky. Není však sama o sobě cílem, pouze pro-středkem.

Současný neoliberalismus, který je častým terčem kritiky Sv. Otce, zúžil chápání práce pouze na okamžitý finanční nebo materiální efekt. Hodnotí se pouze to, co „hned“ vy-náší, nikoli to, co je prospěšné a užitečné. Odtud je už jenom krůček k morálnímu relativismu, který se neptá, jakým způsobem bylo

dosa-ženo výsledku, jestli poctivě nebo podvodem. Za tohoto stavu věcí se nelze divit, že vekslák a zbohatlík z pochybných čachrů za minulé éry je ceněn víc než ten, kdo si celý život vedl poctivě. Otázka, jak hodnotná je ta či ona práce, jaký užitek přináší druhým a jaké výsledky v ní pracovník dosahuje, tak ustupuje otáz-ce, kolik a jak rychle to „vynese“.

Katolickému křesťanu se právě tady odhalují široké možnosti „nové evangelizace“, po níž tak naléhavě volá nynější Sv. Otec. Od tohoto posláání není žádný věřící, který chodí do zaměstnání nebo - a to obzvláště - který podniká, dispensován. Jan Pavel II. to formuloval tak, že „práce má přednost před ziskem“. To zava-zuje a zároveň otevírá široké pro-story pro nový důkaz věrohodnosti a pravosti Kristovy nauky.

Radomír Malý

P. BRUNO BY MĚL 75 LET

Narodil se 23. listopadu 1919 v Písku, ale skoro celý život prožil na Moravě a ve Slezsku. Po vysvě-cení v r. 1943 působil v Ostravě - - Přívoze a od r. 1945 byl ředitelem kanceláře Arcidiecézní katolické akce a později Pastoračního refe-rátu v Olomouci. Léta naplněná horlivou apoštolskou prací, která přinášela bohaté plody. A proto musel být jako jeden z prvních odstraněn, když se Rudý drak uchopil moci nad naší vlastí. Státní bezpečnost jej zatkla 15. 6. 1949 a 10 let se pokoušela o jeho likvidaci - od používání skopola-minu přes samovazbu a „temnice“ po neustálé šikanování během 10 let vězení. Nezlomili však jeho charakter a neuhaslili apoštolský zápal.

Po návratu mu bylo jen krátký čas dovoleno pracovat v duchovní správě - v době tzv. Pražského jara. Nesložil však ruce v klín a proto apoštoloval skrytě až do listopadových událostí, kdy se zase mohl vrátit do duchovní správy - na těžký úhor pohraniční oblasti na Osoblažsku, kde opravoval kostely, šířil náboženskou litera-turu (m.j. byl jedním z mých prv-ních spolupracovníků při obnově Matice cyrilometodějské) a všude vnášel lásku a důvěru v Pannu Marii, optimismus a nadšené za-ujetí pro apoštolskou činnost. „Zelus domus tuæ commedit me... Horlivá starost o tvůj dům mne stravuje...“ Až padl. Doslova padl v bitvě... Bylo to 12. ledna 1993. Zaslouží si, aby nebyl zapomenut. Zaslouží si nejen naši modlitbu, ale také následování jeho příkladu.

-jv-

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

RŮŽE A KŘÍŽ

(rosikruciáni nebo rosenkruciá-ni). Původně šlo o kroužek přátel kolem protestantského kazatele Jo-hanna Valentina Andreae (1586-1954), který se kolem r. 1615 krát-ce před propuknutím třicetileté války konstitoval jako tajné bratr-stvo. Svůj název odvozuje bratrstvo jednak ze jména církevního re-formátora Christiána Rosencreutze (+1484), autora utopie „Bratrstvo“, jehož hrob bratrstvo našlo po 120 letech (podle některých však vůbec nezemřel), jednak ze symboliky růže a kříže, kterou měl ve svém erbů Martin Luther i J. V. Andreae. Bratr-stvo se chtělo zasadit o celosvětovou „generální reformaci“ na základě tzv. pansofie, t. j. spojení renesanční vě-dy a protestantismu. (Velkými sym-patizanty tohoto tajného hnutí byli Komenský, Descartes a také „zimní král“ Fridrich V. Falcký.)

Nový směr získalo rosenkrucián-ství vlivem anglických */alchymistů a */astrologů jmenovitě Eliase Ash-mole (1643-1727), a to již v souvis-losti se spřízněným vznikajícím hnu-tím svobodných zednářů. Od 19. století si název rosenkruciáni přivlastňují různé */gnostické a */okul-tistické skupiny, např.

Societas Ros-incruciana in Anglia (1865). V těch pak figurují */teosofové (F. Hartmann, E. G. B. Lytton), */satanisté (A. Crowley), */templáři a další (např. autor románu Drakula Bram Stoker). V současné době se za dědice rozenkruciánství prohlašuje */antroposofie, zvláště tzv. kruh *Hy-bernia*. Skupin a kroužků tohoto typu je velká řada. Mezi nimi významnou roli sehra-vá AMORC (Anti-quus Mysticus Ordo Rosae Crucis, zakl. Spencer Levis, San José, Kalifornie, 1916) a *Mezinárodní ro-sinkruciánská společnost* duchovní-ho vůdce Maxe Heindla (zal. 1919, Oceanside, Kalifornie), která staví na Steinerově */antroposofii a stala se šířitelkou modernistického mani-cheismu a */synkretismu. Heindlo-vo bratrstvo praktikuje pro své členy pětiletý noviciát spojený s */iniciací jako prvním ze sedmi stupňů prak-tického výcviku pro práci v tajných lóžích. Praktikují se okultní obřady buď společně na vybraných kultov-ních místech nebo soukromě podle tajných textů.

Podle R. Steinera je cílem současného rosenkruciánství prosadit syntézu křesťanství s velkými světo-vými náboženstvími. Taoismus, brah-manismus, buddhismus a křesťan-ství se mají na gnostickém základě spojit a vytvořit ezoterickou cestu k osvobození člověka. Světovládné tendence rosenkruciánské prove-nience jsou ve spojení s */tantris-mem součástí ideologie některých militantních skupin v lůně hnutí */NEW AGE. Ve všech případech jde o evidentní spřízněnost se svobod-ným zednářstvím.

PERLA MORAVY - BLAĚOSLAVENÝ JAN SARKANDER

1. část

Dá-li Bůh, oslavíme v příštím roce 375 let od mučednické smrti blahoslaveného Jana Sarkandra.

Bylo to v Olomouci 17. března 1620. Nad někdejší mučírnu stojí dnes kaple. Nynější stavba je z roku 1912. V její dolní části je na původním místě skřípec, Janovo mučidlo. Tam byl Jan Sarkander vyslýchán, tam byl dotazován na zpovědní ta-jemství. Tam osvědčil svou věrnost Ježíši, Marii a lidu. Jeho svědectví krve vyšleho jako přímočarý paprsek spolehlivé víry, aby ozářilo všem nejistým a hledajícím náš věčný cíl a cestu k němu.

Nyní se kaple pilně obnovuje. Zvenku i uvnitř. Do Olomouce přijedou a přijdou poutníci. Též poutník neznámější po celém světě: Svatý Otec Jan Pavel II. Přijede splnit své

odůvodněné rozhodnutí: prohlásit blahoslaveného Jana Sarkandra za svatého. Je jen v souladu s touto skutečností, když obnovíme o tomto světci své poznání, svou úctu k němu, lásku a svou naději.

Poznáním našich národních svět-ců také prohlubujeme svou přinále-žitost k vlastnímu národu. Ve svém životopise blahoslaveného Jana Sar-kandra (z roku 1861) praví **Matěj Procházka**, že je třeba „pěstovat historii, aby náš národ prohlédl a po-znal svou minulost a tím i sám sebe, nabyt citu pro národní čest, vzal si za vzory následování skvělé příkla-dy svých předků, z jejich pak pokles-ků i výstrahy vzal a jejich neštěstím zmoudřel. Slovem, aby se nekolébal více v pouhých mrákočných citech, ale aby oplýval rozumem, moudrostí a opatrností. Národ, který nezná svou historii, nezná také sám

s e b e a je dle výroku pohanského mudrce Cicerona jako „děcko, s nímž každý ošemetník může dělat, co chce.“

Vzácnou pobídkou k tomu, aby-chom se zabývali našimi světci, jsou slova **Svatého otce Pavla VI.** v apoštolském listě k 1100. výročí smrti svatého Cyrila (r. 1969): „Je vaší dobrou vlastností, naši ctihodní bratři a milovaní synové, že si jste vědomi povinností, kterou máte, totiž připomínat si slavné skutky vašich národů z dávné doby s touhou je ná-sledovat, a pozorně slavít vynikající památné události zapsané na strán-kách vašich dějin. Děje se tak čas od času.“

Udělejme něco pro to, aby to bylo pravda i dnes.

Mons. Erich Pepřík

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno

